

Arrest

nr. 286 329 van 20 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 december 2022 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat D. GEENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit, bent u een Pasjtoense soenniet en bent u afkomstig van het dorp Salat in het district Mirzaka in de provincie Paktia.

In het jaar 1374 Afghaanse kalender (1995-1996) ontstond er een conflict tussen uw dorp en het naburige dorp Shokit omwille van een houtvoorraad. Na een jirga dienden uw dorpingen een stier aan het andere dorp te geven ter compensatie van de dood van één van hun dorpingen.

U bracht net als andere dorpingen reeds enkele jaren zakken met voedsel, water en misschien ook wapens naar de bergen voor de taliban. Ongeveer anderhalve maand voor uw vertrek vroegen de

taliban u om met hen mee te gaan om te vechten. U ging hier toen niet op in omdat u verantwoordelijkheden had. Twee weken later vroegen vier talibanleden u in de moskee of u klaar was om met hen mee te gaan om deel te nemen aan de jihad tegen de ongelovigen. U zei dat u niet mee kon gaan omdat u de oudste zoon bent en uw vader ziek is. De taliban zeiden dat ze u de volgende keer zouden dwingen om mee te komen. Toen u naar een huwelijk ging in het dorp van uw oom langs moederszijde kwamen de taliban opnieuw naar uw huis en vroegen uw familie naar uw verblijfplaats.

Na Eid-al-Fitr kwamen de taliban opnieuw naar u om u mee te nemen toen u op een dokter voor uw vader wachtte. U werd geslagen door een lid van de taliban. Een oudere buurman kwam tussenbeide en zei om u niet mee te nemen omdat uw vader ziek was. De taliban dropen af en zeiden dat ze u de volgende keer met dwang zouden meenemen. U vertelde uw familie over de verzoeken van de taliban en uw vader contacteerde uw oom langs moederszijde die u in contact bracht met een smokkelaar.

U verliet Afghanistan ongeveer tien of vijftien dagen na Eid-al-Fitr (in 2019 op 3-4 juni) en reisde via onder andere Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië en Frankrijk naar België waar u aankwam op 22 december 2019 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 2 januari 2020.

Ongeveer in februari 2020 sprak u voor het laatst met uw vader. U vreest dat uw vader iets overkomen is omdat telkens wanneer u naar uw familie belt men u vertelt dat uw vader niet thuis is. De laatste persoon in Afghanistan met wie u gesproken heeft, is M.J. (...), de zoon van uw oom langs vaderszijde. Toen u hem naar uw vader vroeg, zei hij u dat uw vader niet thuis was. Dit was ongeveer in juni 2020. Via Facebook contacteerde u een dorpeling en vroeg u hem waar uw vader was. Deze dorpeling zei u dat het niet geweten was waar uw vader was.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de taliban u met dwang zullen rekruteren. Daarnaast vreest u slachtoffer te kunnen worden in de vete tussen uw dorp en het dorp Shokit.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw taskara; een document opgesteld na een jirga over de vete waarin uw dorp verwikkeld is; een foto van u in uw regio van herkomst en de briefomslag waarin de documenten u toegestuurd werden. U legt daarnaast kopieën neer van de taskara van uw vader en van twee foto's van u in uw regio van herkomst.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afgaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In de eerste plaats moet gewezen worden op een ernstige tegenstrijdigheid in uw verklaringen over de laatste rekruteringspoging van de taliban. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u expliciet dat de taliban u bij hun laatste rekruteringspoging hadden gezegd dat ze u gingen doden indien u niet inging op hun verzoek (vragenlijst CGVS d.d. 15/06/2020, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS vertelde u uitgebreid over deze rekruteringspoging en stelde u daarentegen dat de taliban gewoon "oké" zeiden en uw oudere buurman waarschuwden dat ze u een volgende keer wel zouden meenemen (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 20/10/2020, p. 23). Dit klemmt uiteraard volkomen met uw eerste versie van de feiten waarin de taliban u persoonlijk met de dood bedreigden. Daar deze gebeurtenis een manifeste afwijking vormt op de alledaagsheid en van determinerende invloed was op uw verdere leven, u haalde deze bedreiging uitdrukkelijk aan als de reden van uw vertrek uit Afghanistan (vragenlijst CGVS, vraag 5), kan zij geacht worden in uw geheugen te zijn gegrift zodat u bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Dergelijke tegenstrijdigheid over een kernelement ondermijnt de geloofwaardigheid van deze

gebeurtenis dan ook geheel, hetgeen ook de rest van uw relaas over de gedwongen rekrutering door de taliban op losse schroeven zet.

U slaagde er voorts niet in om een geloofwaardig beeld weer te geven van de rekrutering door de taliban. Zo kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw initiële reactie toen de taliban u vroegen om met hen mee te gaan. Ofschoon u later in het onderhoud beweerde dat u hen zei dat u niet kon meegaan omwille van uw familiale verantwoordelijkheden (CGVS, p. 22) stelde u aanvankelijk dat u de taliban niet ernstig nam omdat u dacht dat zij een grapje maakten (CGVS, p. 20). U herhaalde deze verklaring later (CGVS, p. 28). Het is gezien de door u geschetste context waarin de taliban de totale controle hadden over het district en heimelijk mensen ontvoerden met wie ze problemen kenden (CGVS, p. 18), volstrekt ongeloofwaardig dat u het verzoek van de taliban niet ernstig nam en dacht dat zij een grapje maakten. In de door u geschetste omstandigheden mag namelijk zeker verwacht worden dat een dergelijke vraag van de taliban serieus genomen wordt en dat u zou inzien dat dit verzoek zeer ernstige gevolgen kon hebben voor uw verdere leven en dat van uw familie in Afghanistan. Deze reactie ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de talibanverzoeken dan ook wederom. Evenmin plausibel is uw bewering dat u, nadat u twee weken later door de taliban herinnerd werd aan hun verzoek, hierover nog steeds niets aan uw familie vertelde (CGVS, p. 20). Uw verklaring hiervoor – u wilde hen niet ongerust maken (CGVS, p. 21) – overtuigt niet daar u duidelijk stelde wat er gebeurde met mensen met wie de taliban problemen kenden (CGVS, p. 18). Het is in deze omstandigheden dan ook net van allergrootst belang voor elke familie om op de hoogte te blijven van eventuele problemen met de taliban zodat er (zowel als individu als familie) gepaste maatregelen kunnen genomen worden om veilig te blijven. Dat u zelfs nadat uw familie u vertelde over het bezoek van de taliban nog steeds niets aan uw familie vertelde over de eerdere benaderingen en verzoeken van de taliban (CGVS, p. 21) is dan ook allesbehalve ernstig. Om dezelfde redenen is het overigens niet geloofwaardig dat uw familie u slechts gedeeltelijk informeerde over hun wedervaren na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 27). Uw verklaring dat zij dit doen om u niet ongerust te maken (CGVS, p. 28), mist opnieuw alle overtuigingskracht daar u wel op de hoogte werd gebracht van het bezoek van de taliban aan uw huis (CGVS, p. 28) en een dergelijke onwetendheid over de verdere afwikkeling van de gebeurtenissen net extra ongerustheid teweeg zou brengen. Bovendien bent u de oudste zoon van een oude, zieke vader waardoor u een grote verantwoordelijkheid voor de familie draagt (CGVS, p. 20) hetgeen het des te ongeloofwaardiger maakt dat u niet op de hoogte zou worden gebracht van belangrijke familiale zaken zoals ernstige problemen met de taliban.

U bleef verder bijzonder vaag wanneer het CGVS polste naar de identiteit van de taliban die u aanspraken. U ontweek de vraag en stelde dat het niet enkel taliban van de streek waren maar ook mensen die u niet kende, zonder ook maar één van de personen die u aansprak bij naam te noemen (CGVS, p. 22). Nochtans leek degene die u rechtstreeks aansprak iemand van uw dorp te zijn (CGVS, p. 22). Het is overigens weinig overtuigend dat u uw mededorpeling die u trachtte te overtuigen om u aan te sluiten bij de taliban niet herkende omdat hij zijn gezicht bedekte (CGVS, p. 22). De taliban zeiden u verder op geen enkel moment wat u zou moeten doen voor hen (CGVS, p. 23), noch wat u hiermee zou kunnen verdienen (CGVS, p. 25) of waar u zich concreet zou dienen aan te melden (CGVS, p. 24) hetgeen nochtans overtuigende elementen zouden kunnen geweest zijn om u over de streep te trekken en u te overtuigen dat u uw verantwoordelijkheden tegenover uw familie toch zou kunnen blijven vervullen. Gezien bovenstaande bijzonder vage verklaringen heeft u deze gebeurtenis dan ook niet aannemelijk gemaakt. Ofschoon u overigens beweerde dat veel van uw dorpsgenoten werden meegenomen door de taliban, greep u gevraagd naar voorbeelden hiervan enkel naar een dokter van het nabijgelegen Suleki en twee personen van het dorp Kale Kule die hadden geweigerd om de taliban eten te geven (CGVS, p. 18, 19). Uitgenodigd om meer te vertellen over het wedervaren van die laatste twee, stelde u dat niemand informatie over hen heeft en ze gewoon verdwenen (CGVS, p. 18). Over uw dorpeling Y. (...) die ook meegenomen werd, wist u dan weer niet wat er na zijn vertrek met hem gebeurde en of hij nog voor de taliban actief is (CGVS, p. 23). Nochtans zou meer informatie over zijn concrete situatie ook u kunnen helpen in de beoordeling van uw eigen veiligheidsrisico bij terugkeer naar Afghanistan, waardoor verwacht mag worden dat u zich hierin terdege zou informeren.

Tevens is uw bewering dat de taliban op de hoogte waren van het feit dat uw vader ziek was en u daarom aanvankelijk met rust lieten (CGVS, p. 23) niet in overeenstemming te brengen met de aanhoudende verzoeken van de taliban aan uw adres om zich aan te sluiten bij de taliban. Dat zij in de volle wetenschap dat uw familie van u afhankelijk was toch op dergelijke wijze zouden aandringen en u met dwang zouden willen rekruteren, terwijl er ook dorpingen zijn die zich vrijwillig aansluiten bij de taliban (CGVS, p. 24) komt hierbij niet plausibel over. U gaf zelf ook aan dat dergelijke gedwongen rekruten geen goed werk zouden leveren en niet betrouwbaar zouden zijn voor de taliban (CGVS, p. 26). Het is dan ook niet overtuigend dat de taliban u in eerste instantie lieten gaan omwille van de ziekte van uw vader maar toch nog de boodschap meegaven dat zij u een volgende keer wel zouden meenemen en u blijvend lastigvielen (CGVS, p. 23). Dat de taliban pas twee maanden na uw vertrek uit

het land opnieuw naar uw huis kwam op zoek naar u (CGVS, p. 27) past evenmin binnen de door u omschreven aanhoudende verzoeken van de taliban. Dat de taliban zo passief zouden reageren op de personen die ze gedwongen willen rekruteren is weinig aannemelijk. Door u zo vaak aan te spreken maar u tegelijkertijd steeds de ruimte te geven de dans te ontlopen, ondermijnden ze zelf hun eis u koste wat het kost te willen inlijven en zorgden ze ervoor dat u hen uiteindelijk zelfs kon ontvluchten. Dat moet de taliban ook hebben geweten. Ook naar toekomstig gedwongen gerekruteerden toe is deze passieve manier van werken weinig aannemelijk.

Er kan tot slot evenmin enig geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de verdwijning van uw vader. Enerzijds is het gezien uw hierboven reeds aangehaalde verantwoordelijkheid binnen de familie niet geloofwaardig dat uw familie u niet terdege zou inlichten over gebeurtenissen omtrent uw vader (CGVS, p. 8-9). Anderzijds liet u na om uw neef M.J. (...), met wie u ook contact had, te contacteren om zo de betrouwbaarheid van dit nieuws te verifiëren (CGVS, p. 9). Aangezien het hier om uw eigen vader ging, doet uw desinteresse en apathie om meer te weten te komen eens te meer sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze verklaringen.

Uit het voorgaande volgt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beschreven pogingen van de taliban om u met dwang te rekruteren en aan de gevolgen hiervan voor u en uw familie.

Voor zover u vreest om het slachtoffer te worden van de vete tussen uw dorp en het nabij gelegen dorp Shokit moet benadrukt worden dat dit conflict tussen de twee dorpen dateert van het jaar 1374 Afghaanse kalender (1995) en dat er ongeveer twintig dagen na het gewelddadige incident een jirga (volksvergadering) werd georganiseerd om het conflict op te lossen (CGVS, p. 11), hetgeen u staaft met een origineel document. U stelde voorts dat het eigenlijk aan uw dorp is om nu wraak te nemen op het andere dorp (CGVS, p. 22) en stelde louter hypothetisch dat het conflict zich hierna eventueel zou kunnen herhalen (CGVS, p. 22). U heeft echter geen enkele concrete indicatie waarom u persoonlijk het doelwit zou kunnen zijn (CGVS, p. 22) noch blijkt dit uit het door u neergelegde document, waardoor hierdoor geenszins sprake is van een persoonlijke actuele vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uw familie woont overigens nog steeds in uw dorp (CGVS, p. 7) hetgeen de ernst van deze vrees verder ondermijnt.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u omwille van de taliban een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u omwille van de vete van uw dorp een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 20/10/2020 dus voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen hebben. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht zijn geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate

waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er

informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de

bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu I_Citry_Mazar_Shari](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Shari)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien

investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief

ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. Wat betreft de taskara's, de omslag en de foto's dient opgemerkt te worden dat uw nationaliteit en identiteit an sich niet ter discussie worden gesteld in huidige beslissing. Het document over de jirga werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 48 T.E.M. 48/6 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 1 VAN HET VERDRAG BETREFFENDE DE STATUS VAN VLUCHTELINGEN VAN 28 JULI 1951 (“VLUCHTELINGENCONVENTIE”)

- SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIEËLE MOTIVERINGSPLICHT”.

Verzoeker geeft op algemene wijze aan dat de bestreden beslissing niet berust op zorgvuldig onderzoek. Verder geeft hij enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming.

Vervolgens betoogt verzoeker:

“Verzoeker benadrukt dat hij zijn volle medewerking heeft gegeven in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming. Hij gaf, rekening houdende met zijn persoonlijke achtergrond, op

overtuigende wijze aan welke redenen hem ertoe brachten Afghanistan te verlaten en waarom hij, tot op heden, een vrees heeft indien hij zou dienen terug te keren.

Verzoeker genoot een beperkte opleiding en hij kent slechts een beperkte beroepservaring. Het is daarom niet uit te sluiten dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud (dat duurde van 10u13 tot 14u47) een niet-intentionele vergissing kan begaan bij het beantwoorden van de vele vragen die hem werden gesteld.

Met deze persoonlijk achtergrond van verzoeker blijkt evenwel geen rekening te zijn gehouden in de gemaakte beoordeling, zoals bv. de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd over zijn rekrutering door de taliban.”

Tevens doet verzoeker gelden:

“Verzoeker benadrukt dat hij meer en meer in beeld kwam bij de taliban, nadat hij eerder werd ontzien door de taliban omdat zijn familie van hem afhankelijk was (zijn vader was ziek, terwijl verzoeker de oudste zoon is). Deze houding veranderde naderhand. Verzoeker werd stelselmatig gedwongen om zich aan te sluiten bij de taliban.

Dit betrof derhalve een geleidelijk proces, zoals verzoeker toelichtte tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Verzoeker was daarom eerder terughoudend, doordat hij aangaf dat hij de vraag van de taliban vooreerst niet ernstig nam (door dit te omschrijven als een “grapje”) en hierover zijn familie niet onmiddellijk op de hoogte te brengen. Dit ligt in het verlengde van elkaar. Hieruit blijkt, op consequente wijze, dat verzoeker vooreerst de ernst niet inzag van de vraag namens de taliban. Daarom lichtte hij zijn familie vooreerst ook niet in en gaf hij nadien ook dan hij zijn familie hiermee niet wou belasten.

Verzoeker werd benaderd door verschillende leden van de taliban. Zij maakte zich niet kenbaar, ook al leek - verzoeker was dus niet zeker - iemand van het dorp van verzoeker te komen en verantwoorden zij evenmin waarom verzoeker zich thans zou moeten aansluiten bij de taliban. Het is ook weinig waarschijnlijk dat de taliban dit zomaar zou toelichten, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld als verwachting. Verzoeker kon deze informatie daarom niet verstrekken aan verweerder.

Wat wel duidelijk is, is dat indien verzoeker zich niet zou aansluiten, hij zou worden aanzien als een tegenstander van de taliban en hij zou worden gedood. Dit betrof het eindpunt van de geleidelijke evolutie waarbij hij steeds meer en meer in beeld kwam bij de taliban. Verzoeker lichtte dit toe tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Dit conflicteert niet met de verklaringen die werden afgelegd met de Dienst Vreemdelingenzaken door verzoeker, zoals gesteld door verweerder in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij wijst er verder op dat het verslag van het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd.

Tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd zij niet bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman. De leiding van het onderhoud lag volledig in handen bij de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder enige controle. Verzoeker was volledig op zichzelf aangewezen. Verzoeker spreekt de taal niet en was volledig afhankelijk van de persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tijdens het onderhoud werden aan de verzoekende partij vragen gesteld. Verzoeker gaf vervolgens een antwoord op de vragen die hem werden gesteld, opnieuw naar best vermogen. Op alle vragen moest kort worden geantwoord. Het werd aan verzoeker duidelijk gemaakt dat hij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit onderhoud zou het belangrijkste zijn. Dit volgde verzoeker. Hij gaf zijn medewerking, maar beperkte zich tot de (meeste) hoofdlijnen.

Verzoeker heeft gedaan wat hem gevraagd werd. Verzoeker is vervolgens volledig afhankelijk van hetgeen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld en wat deze persoon vervolgens (snel) noteerde in een verslag.

Een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen is (nagenoeg) onbestaande.

Het enige wat kan worden vastgesteld is dat de handtekening van verzoekster is aangebracht op de handgeschreven “vragenlijst” van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van haar met de inhoud hiervan wordt bevestigd. De bewijswaarde van deze handtekening is echter bijzonder relatief, aangezien hij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en verzoeker de Nederlandse taal niet machtig is. Er kan evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan hem werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan hem om een handtekening te plaatsen. Van verzoeker wordt daarentegen verwacht dat hij (gewillig) zijn medewerking verleent, waardoor hij zijn handtekening plaatst als hem dat gevraagd werd. Dit geldt des te meer omdat verzoeker overtuigd was dat zijn bewoordingen correct werden genoteerd.

De bewijswaarde van het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook (bijzonder) relatief, gelet op bovenvermelde omstandigheden.

De Commissaris-generaal houdt geen rekening met de omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt (zoals hierboven uiteengezet).

De vermeende verschillen tussen het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn daarom niet van die aard om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas."

Verzoeker benadrukt verder dat er in het administratief dossier geen gegevens voorhanden zijn die toelaten te twifelen aan zijn herkomst en zijn Afghaanse nationaliteit.

"Verzoeker wijst op de actuele situatie in Afghanistan (de machtsovername door de taliban) en zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in het buitenland en - in het bijzonder - Europa. Verzoeker verbleef langdurig in Europa na zijn vertrek uit Afghanistan en had voorheen problemen met de taliban.

Verzoeker wijst erop dat, hoewel het niveau van willekeurig geweld zou zijn afgenomen, en humanitaire toegang tot veel delen van het land is verbeterd, de omstandigheden in Afghanistan zeer onvoorspelbaar blijven, met wijdverbreide zorgen over gericht geweld en mensenrechtenschendingen (stuk 3, pagina 1). De UNHCR is hierom van mening dat het op dit moment niet mogelijk is om met de vereiste mate van zekerheid vast te stellen dat een Afghaanse asielzoeker geen behoefte heeft aan internationale vluchtelingenbescherming (stuk 3, pagina 5). Daarom roept UNHCR staten op om de beslissingen aan individuele aanvragers op te schorten in alle gevallen waarin niet kan worden vastgesteld dat de persoon in kwestie een vluchteling is in de zin van het Verdrag van 1951. De schorsing moet van kracht blijven totdat de situatie in Afghanistan is gestabiliseerd - hetgeen momenteel niet het geval is - en er betrouwbare informatie over de veiligheids- en mensenrechtensituatie beschikbaar is om een volledige beoordeling te kunnen maken van de noodzaak om de vluchtelingenstatus aan individuele verzoekers toe te kennen (stuk 3, pagina 5).

In ondergeschikte orde, wijst verzoeker erop dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan, in een situatie zou belanden van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Verzoeker wijst daartoe op de precare levensomstandigheden in Afghanistan (de herkomst van verzoeker staat immers buiten discussie) en zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in België. Afghanistan wordt bovendien geconfronteerd met een economische ineenstorting en een humanitaire crisis van ongekennde proporties. Meer dan de helft van de Afghaanse bevolking, of 22,8 miljoen mensen, kampt met acute voedselonzeekerheid. Er wordt voorspeld dat de Afghaanse economie binnen een jaar met 20 procent zal krimpen overname door de Taliban. Tegen medio 2022 zal hierdoor 97 procent van de Afghaanse bevolking onder de armoedegrens terechtkomen (stuk 3, pagina 1)."

Verzoeker wijst vervolgens op de analyse van de sociaal-economische en humanitaire situatie die geschiedde in een arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen velde eind maart 2022.

Tevens wijst verzoeker op de analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan die geschiedde in datzelfde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verder voert verzoeker aan:

"De verzoekende partij wijst er - in aansluiting bij het bovenstaande - tevens op dat beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van de verzoekende partij.

De verzoekende partij moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een de-factoregering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van haar eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt.

Verzoeker wijst hiertoe op zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in het buitenland en - in het bijzonder - Europa. Er werd niet afdoende onderzocht heeft of verzoeker bij een eventuele terugkeer riskeert om als verwesterd, als medewerker van de Afghaanse overheid dan wel als afvallige te worden beschouwd."

Verzoeker citeert andermaal een passage uit het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en betoogt:

"De verzoekende partij, wiens Afghaanse nationaliteit en niet wordt betwist, wijst erop dat zijn individuele situatie in het licht van voormelde landeninformatie dient onderzocht te worden.

Gelet op voormelde landeninformatie over de situatie van Afghaanse terugkeerders uit het buitenland, dient het verzoek om internationale bescherming ook vanuit dit oogpunt te worden bekeken. Er dient zorgvuldig onderzocht te worden of dit element ten gevolge van de gewijzigde Afghaanse context een feit is dat waardoor verzoeker in aanmerking kan komen voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Essentiële informatie ontbreekt derhalve in het dossier.”

Verzoeker concludeert:

“Omwille van bovenvermelde redenen, is de verzoekende partij het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd.

In ondergeschikte orde, wijst de verzoekende partij erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus haar ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Volgens de verzoekende partij zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Afghanistan in combinatie met bovenvermelde situatie van verzoeker.

De verzoekende partij vraagt daarom, in ondergeschikte orde, tot het toekennen van de subsidiaire bescherming.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“In hoofdorde, de bestreden beslissing te vernietigen overeenkomstig artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° Vreemdelingenwet en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

In subsidiaire orde, de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen, dan wel verzoeker de subsidiaire bescherming toe te willen kennen.”

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een bijdrage van UNHCR bij het voorliggende verzoekschrift (bijlage 3).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt op 1 maart 2023 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer. Het betreft algemene landeninformatie van de International Crisis Group van 12 augustus 2022, een update van UNHCR betreffende de situatie in Afghanistan van september 2022 en een juridische analyse van de beslissingen van verweerder, zoals uitgevoerd door Vluchtelingenwerk Vlaanderen.

Verzoeker geeft aan dat hij in het verzoekschrift reeds wees op de moeilijke sociaaleconomische situatie en de instabiliteit in Afghanistan. Hij brengt dienaangaande recente rapporten bij. Tevens geeft hij aan dat personen die terugkeren naar Afghanistan worden beschouwd als bedreiging voor de taliban. Dit is volgens verzoeker ook voor hem het geval, gelet op zijn persoonlijke situatie zoals toegelicht in het verzoekschrift. Voorts vestigt hij de aandacht op informatie waaruit blijkt dat de taliban in de onmogelijkheid zijn om het land goed te besturen. Volgens verzoeker kan niet worden uitgesloten dat de situatie in Afghanistan weldegelijk te wijten is aan doelbewuste handelingen van minstens één actor: de taliban. Bijgevolg acht hij het gerechtvaardigd om subsidiaire bescherming toe te kennen. Verzoeker wijst erop dat, indien dit niet geschiedt, Afghanen na een negatieve beslissing van verweerder in een juridische schemerzone en in een situatie van onwettig verblijf riskeren te belanden.

3.2. Verweerder legt op 23 februari 2023 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer. Het gaat om een bundel algemene landeninformatie.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke

vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, te dezen zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt door verzoeker bijgevolg niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een maatregel tot terugleiding of verwijdering, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus verder integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

4.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt voorts in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing niet op dienstige wijze aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

Verzoeker slaagt er immers geenszins in om deze motieven te ontcrachten. Geheel ten onrechte tracht hij immers te laten uitschijnen dat hij ten gevolge van het gegeven dat hij *“een beperkte opleiding”* genoot, *“slechts een beperkte beroepservaring kent”* en daarom tijdens zij persoonlijk onderhoud *“een niet-intentionele vergissing kan begaan bij het beantwoorden van de vele vragen die hem werden gesteld”* niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker in het geheel niet aantoonde of aannemelijk maakt dat hij, dit louter ten gevolge van zijn zelfverklaarde beperkte opleiding en beroepservaring, dermate onderontwikkeld zou zijn of dat zijn verstandelijke vermogens zodanig zouden zijn aangetast dat hij niet bij machte mocht worden geacht om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, de verschillende onderhouden in dit kader te volbrengen en daarbij gedegen verklaringen af te leggen. Verzoeker legt ter staving van zijn beweringen immers niet het minste begin van bewijs bij. Hij reikt geen enkel attest aan waaruit het voorgaande kan blijken.

Verzoeker zelf laat daarenboven na om in het kader van het voorgaande ook maar enige verdere, concrete en nuttige duiding te verstrekken. Hij vergenoegt zich er namelijk toe boudweg te poneren dat hij zou kampen met de voormelde problemen en verweerder eenvoudigweg en op algemene wijze te verwijten dat hiermee geen rekening zou zijn gehouden, bijvoorbeeld bij de beoordeling van de verklaringen die hij aflegde over zijn rekrutering door de taliban. Verzoeker toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn vermeende, voormelde problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij zou aantonen of aannemelijk maken dat, waar of hoe zulks concreet van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Bovendien maakte verzoeker van dit alles niet de minste melding in de vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ van de DVZ. Integendeel gaf hij daar uitdrukkelijk en duidelijk aan dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die hem zouden kunnen hinderen bij het vertellen van zijn relaas en bij zijn deelname aan de procedure internationale bescherming. Daarenboven blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker nergens enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van zijn gehoor en het invullen van de vragenlijst bij de DVZ, dat noch verzoeker, noch diens advocaat enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en dat geen van beide aanhaalde dat van verzoeker in dit kader, al dan niet omwille van de voormelde problemen, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Verder blijkt uit de stukken in het administratief dossier, waaronder verzoekers verklaringen bij de DVZ, de vragenlijst van het CGVS en de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud bij het CGVS, genoegzaam dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen ernstige problemen in hoofde van verzoeker worden afgeleid. Uit de inhoud van deze stukken blijkt dat verzoeker tijdens de onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon

formuleren. Bovendien vroeg en ontving verzoeker een kopie van de notities van dit persoonlijk onderhoud en maakte hij hierover geen opmerkingen over aan het CGVS. Aldus wordt hij overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geacht in te stemmen met de inhoud van deze notities van het persoonlijk onderhoud en kan hij heden bezwaarlijk voorhouden dat deze inhoud dermate zou zijn gekleurd door de voormelde problemen. Uit de in het dossier opgenomen stukken kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Het is voorts geenszins onredelijk om zulks ook te verwachten van persoon met een beperkte opleiding en/of een beperkte beroepservaring. Ook van zulk persoon mag namelijk worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot de belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoeker niet concreet aantoonde of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

4.5. Waar verzoeker verder verwijst naar de algemene, sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan, dient verder te worden opgemerkt dat, zoals uitgebreid en op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de preciaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming. Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”* Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt.35), zoals dit zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing ook als standpunt wordt ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van april 2022 en zoals dit zoals verweerder terecht aanhaalt opnieuw als standpunt wordt ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd en voert verweerder in diens aanvullende nota met recht aan dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook blijkt uit niets dat verzoeker in de voormelde context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

4.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.7. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat hij aldaar problemen zou hebben gekend met de taliban.

In zoverre hij in dit kader beweert dat er bij de beoordeling van zijn verklaringen inzake deze problemen geen rekening zou mogen worden gehouden met de verklaringen die hij aflegde bij de DVZ, en dit omdat het verslag geen of slechts een relatieve bewijswaarde zou hebben omdat hij bij de DVZ niet werd bijgestaan door een advocaat of vertrouwenspersoon, omdat hij er werd bijgestaan door en afhankelijk was van een tolk, omdat hij er kort moest zijn, omdat er geen controle is op de manier waarop het gesprek bij de DVZ verliep en omdat niet gecontroleerd kan worden of zijn verklaringen aldaar aan hem werden voorgelezen en in welke omstandigheden hij er zijn handtekening onder plaatste, dient daarbij vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker in dit betoog hoegenaamd niet kan worden gevolgd. Er kan immers in het geheel niet worden aangenomen dat deze omstandigheden van het gehoor bij de DVZ ten grondslag zouden liggen van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. In zoverre verzoeker erop wijst dat hij tijdens het afleggen van zijn verklaringen en bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ niet werd bijgestaan door een advocaat of vertrouwenspersoon, kan vooreerst worden opgemerkt dat het verzoekers taak is om zijn verdediging op een alerte en diligente wijze te regelen en om zich, zo hij dit wenst, te verzekeren van de bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker zou hebben verzocht om bij de DVZ te worden bijgestaan door een advocaat of vertrouwenspersoon. Evenmin blijkt hieruit dat hij – al dan niet omwille van de afwezigheid van een advocaat en een vertrouwenspersoon – bezwaar zou hebben geformuleerd tegen het plaatsvinden van zijn gehoor bij de DVZ. Verzoeker verklaarde de tolk die hem bij het afleggen van zijn verklaringen en bij het invullen van de vragenlijst bijstond bij de DVZ verder goed te begrijpen en gaf aan geen bezwaar te hebben tegen deze tolk. Tevens gaf hij aan dat hij het steeds zou melden indien zich problemen zouden voordoen met de verstaanbaarheid van de tolk (administratief dossier, verklaring betreffende procedure). Verzoeker deed zulks echter niet. Verzoekers verklaringen, zoals opgenomen in de verklaring van de DVZ en de vragenlijst, werden bij de DVZ, dit in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen, daarenboven weldegelijk aan hem voorgelezen. Hierna ondertekende verzoeker zowel de verklaring van de DVZ als de vragenlijst uitdrukkelijk voor akkoord. Hiermee gaf hij aan dat de hierin opgenomen verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Daarenboven blijkt dat verzoeker bij de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS geen opmerkingen formuleerde inzake het verloop van het gehoor bij de DVZ. Integendeel gaf hij er meermaals expliciet aan dat zijn gehoor bij de DVZ goed was verlopen en stelde hij ook de tolk bij de DVZ goed te hebben begrepen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Dat verzoeker, na te zijn geconfronteerd met de negatieve bestreden beslissing, hierop terugkomt en laat uitschijnen dat zich bij de DVZ allerlei problemen zouden hebben voorgedaan, is derhalve niet ernstig.

Mede gelet op het voorgaande, wordt met betrekking tot verzoekers vermeende problemen met en vrees ten aanzien van de taliban in de bestreden beslissing vooreerst geheel terecht gemotiveerd:

“In de eerste plaats moet gewezen worden op een ernstige tegenstrijdigheid in uw verklaringen over de laatste rekruteringspoging van de taliban. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u expliciet dat de taliban u bij hun laatste rekruteringspoging hadden gezegd dat ze u gingen doden indien u niet inging op hun verzoek (vragenlijst CGVS d.d. 15/06/2020, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS vertelde u uitgebreid over deze rekruteringspoging en stelde u daarentegen dat de taliban gewoon “oké” zeiden en uw oudere buurman waarschuwden dat ze u een volgende keer wel zouden meenemen (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 20/10/2020, p. 23). Dit klemmt uiteraard volkomen met uw eerste versie van de feiten waarin de taliban u persoonlijk met de dood bedreigden. Daar deze gebeurtenis een manifeste afwijking vormt op de alledaagsheid en van determinerende invloed was op uw verdere leven, u haalde deze bedreiging uitdrukkelijk aan als de reden van uw vertrek uit Afghanistan (vragenlijst CGVS, vraag 5), kan zij geacht worden in uw geheugen te zijn gegrift zodat u bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Dergelijke tegenstrijdigheid over een kernelement ondermijnt de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis dan ook geheel, hetgeen ook de rest van uw relaas over de gedwongen rekrutering door de taliban op losse schroeven zet.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Zijn voormelde verklaringen waren, in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen in het verzoekschrift, weldegelijk duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Door boudweg te poneren dat het duidelijk was dat hij indien hij zich niet zou aansluiten als tegenstander van de taliban zou worden gezien en zou worden gedood, kan verzoeker geenszins verklaren waarom hij dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent een zodanig cruciaal element in zijn relaas als hetgeen er geschiedde bij de laatste rekruteringspoging van de taliban. Dat verzoeker in de vragenlijst expliciet aanhaalde dat hij bij deze laatste rekruteringspoging uitdrukkelijk en persoonlijk met de dood werd bedreigd door de taliban terwijl hij bij het CGVS eenvoudigweg aangaf dat de taliban zeiden dat het 'oké' was en tegen zijn oudere buurman zeiden dat ze hem later wel zouden meenemen, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde asielmotieven.

Eveneens wordt inzake verzoekers beweerde problemen met en vrees ten aanzien van de taliban in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“U slaagde er voorts niet in om een geloofwaardig beeld weer te geven van de rekrutering door de taliban. Zo kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw initiële reactie toen de taliban u vroegen om met hen mee te gaan. Ofschoon u later in het onderhoud beweerde dat u hen zei dat u niet kon meegaan omwille van uw familiale verantwoordelijkheden (CGVS, p. 22) stelde u aanvankelijk dat u de taliban niet ernstig nam omdat u dacht dat zij een grapje maakten (CGVS, p. 20). U herhaalde deze verklaring later (CGVS, p. 28). Het is gezien de door u geschetste context waarin de taliban de totale controle hadden over het district en heimelijk mensen ontvoerden met wie ze problemen kenden (CGVS, p. 18), volstrekt ongeloofwaardig dat u het verzoek van de taliban niet ernstig nam en dacht dat zij een grapje maakten. In de door u geschetste omstandigheden mag namelijk zeker verwacht worden dat een dergelijke vraag van de taliban serieus genomen wordt en dat u zou inzien dat dit verzoek zeer ernstige gevolgen kon hebben voor uw verdere leven en dat van uw familie in Afghanistan. Deze reactie ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de talibanverzoeken dan ook wederom. Evenmin plausibel is uw bewering dat u, nadat u twee weken later door de taliban herinnerd werd aan hun verzoek, hierover nog steeds niets aan uw familie vertelde (CGVS, p. 20). Uw verklaring hiervoor – u wilde hen niet ongerust maken (CGVS, p. 21) – overtuigt niet daar u duidelijk stelde wat er gebeurde met mensen met wie de taliban problemen kenden (CGVS, p. 18). Het is in deze omstandigheden dan ook net van allergrootst belang voor elke familie om op de hoogte te blijven van eventuele problemen met de taliban zodat er (zowel als individu als familie) gepaste maatregelen kunnen genomen worden om veilig te blijven. Dat u zelfs nadat uw familie u vertelde over het bezoek van de taliban nog steeds niets aan uw familie vertelde over de eerdere benaderingen en verzoeken van de taliban (CGVS, p. 21) is dan ook allesbehalve ernstig.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar hij in het verzoekschrift poneert dat de rekruteringspoging vanwege de taliban een geleidelijk en zich stelselmatig ontwikkelend proces was en waar hij herhaalt dat hij de vraag van de taliban initieel niet ernstig zou hebben genomen, dat hij deze daarom als grap omschreef en dat hij daarom en om zijn familie niet ongerust te maken ook zijn familie initieel niet inlichtte, dient immers te worden opgemerkt dat verzoeker met deze loutere herhaling en bevestiging van zijn eerder afgelegde verklaringen geenszins afbreuk doet aan de voormelde, pertinente en terechte vaststellingen dienaangaande. De Raad treedt verweerder in deze vaststellingen bij en is van oordeel dat het gelet op de door verzoeker geschetste context iedere geloofwaardigheid ontbeert dat verzoeker de vraag vanwege de taliban niet van meet af aan serieus genomen zou hebben, dat hij zijn familie hierover niet onmiddellijk zou hebben ingelicht en dat hij zelfs nadat hij zijn familie uiteindelijk inlichtte dit slechts gedeeltelijk zou hebben gedaan.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Om dezelfde redenen is het overigens niet geloofwaardig dat uw familie u slechts gedeeltelijk informeerde over hun wedervaren na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 27). Uw verklaring dat zij dit doen om u niet ongerust te maken (CGVS, p. 28), mist opnieuw alle overtuigingskracht daar u wel op de hoogte werd gebracht van het bezoek van de taliban aan uw huis (CGVS, p. 28) en een dergelijke onwetendheid over de verdere afwikkeling van de gebeurtenissen net extra ongerustheid teweeg zou brengen. Bovendien bent u de oudste zoon van een oude, zieke vader waardoor u een grote verantwoordelijkheid voor de familie draagt (CGVS, p. 20) hetgeen het des te ongeloofwaardiger maakt dat u niet op de hoogte zou worden gebracht van belangrijke familiale zaken zoals ernstige problemen met de taliban.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd overeind.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“U bleef verder bijzonder vaag wanneer het CGVS polste naar de identiteit van de taliban die u aanspraken. U ontweek de vraag en stelde dat het niet enkel taliban van de streek waren maar ook mensen die u niet kende, zonder ook maar één van de personen die u aansprak bij naam te noemen (CGVS, p. 22). Nochtans leek degene die u rechtstreeks aansprak iemand van uw dorp te zijn (CGVS, p. 22). Het is overigens weinig overtuigend dat u uw mededorpeling die u trachtte te overtuigen om u aan te sluiten bij de taliban niet herkende omdat hij zijn gezicht bedekte (CGVS, p. 22). De taliban zeiden u verder op geen enkel moment wat u zou moeten doen voor hen (CGVS, p. 23), noch wat u hiermee zou kunnen verdienen (CGVS, p. 25) of waar u zich concreet zou dienen aan te melden (CGVS, p. 24) hetgeen nochtans overtuigende elementen zouden kunnen geweest zijn om u over de streep te trekken en u te overtuigen dat u uw verantwoordelijkheden tegenover uw familie toch zou kunnen blijven vervullen. Gezien bovenstaande bijzonder vage verklaringen heeft u deze gebeurtenis dan ook niet aannemelijk gemaakt. Ofschoon u overigens beweerde dat veel van uw dorpsgenoten werden meegenomen door de taliban, greep u gevraagd naar voorbeelden hiervan enkel naar een dokter van het nabijgelegen Suleki en twee personen van het dorp Kale Kule die hadden geweigerd om de taliban eten te geven (CGVS, p. 18, 19). Uitgenodigd om meer te vertellen over het wedervaren van die laatste twee, stelde u dat niemand informatie over hen heeft en ze gewoon verdwenen (CGVS, p. 18). Over uw dorpeling Y. (...) die ook meegenomen werd, wist u dan weer niet wat er na zijn vertrek met hem gebeurde en of hij nog voor de taliban actief is (CGVS, p. 23). Nochtans zou meer informatie over zijn concrete situatie ook u kunnen helpen in de beoordeling van uw eigen veiligheidsrisico bij terugkeer naar Afghanistan, waardoor verwacht mag worden dat u zich hierin terdege zou informeren.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hij vergenoegt zich er immers toe deze motieven eenvoudigweg en op algemene wijze tegen te spreken. Hiermee ontkracht hij deze motieven hoegenaamd niet.

Verder wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze aangegeven:

“Tevens is uw bewering dat de taliban op de hoogte waren van het feit dat uw vader ziek was en u daarom aanvankelijk met rust lieten (CGVS, p. 23) niet in overeenstemming te brengen met de aanhoudende verzoeken van de taliban aan uw adres om zich aan te sluiten bij de taliban. Dat zij in de volle wetenschap dat uw familie van u afhankelijk was toch op dergelijke wijze zouden aandringen en u met dwang zouden willen rekruteren, terwijl er ook dorpelingen zijn die zich vrijwillig aansluiten bij de taliban (CGVS, p. 24) komt hierbij niet plausibel over. U gaf zelf ook aan dat dergelijke gedwongen rekruten geen goed werk zouden leveren en niet betrouwbaar zouden zijn voor de taliban (CGVS, p. 26). Het is dan ook niet overtuigend dat de taliban u in eerste instantie lieten gaan omwille van de ziekte van uw vader maar toch nog de boodschap meegaven dat zij u een volgende keer wel zouden meenemen en u blijvend lastigvielen (CGVS, p. 23). Dat de taliban pas twee maanden na uw vertrek uit het land opnieuw naar uw huis kwam op zoek naar u (CGVS, p. 27) past evenmin binnen de door u omschreven aanhoudende verzoeken van de taliban. Dat de taliban zo passief zouden reageren op de personen die ze gedwongen willen rekruteren is weinig aannemelijk. Door u zo vaak aan te spreken maar u tegelijkertijd steeds de ruimte te geven de dans te ontlopen, ondermijnden ze zelf hun eis u koste wat het kost te willen inlijven en zorgden ze ervoor dat u hen uiteindelijk zelfs kon ontvluchten. Dat moet de taliban ook hebben geweten. Ook naar toekomstig gedwongen gerekruteerden toe is deze passieve manier van werken weinig aannemelijk.”

Verzoeker onderneemt niet de minste poging teneinde deze motieven te weerleggen doch laat deze motieven volledig onverlet. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd gelden.

Verzoeker laat de bestreden beslissing eveneens geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Er kan tot slot evenmin enig geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de verdwijning van uw vader. Enerzijds is het gezien uw hierboven reeds aangehaalde verantwoordelijkheid binnen de familie niet geloofwaardig dat uw familie u niet terdege zou inlichten over gebeurtenissen omtrent uw vader (CGVS, p. 8-9). Anderzijds liet u na om uw neef M.J. (...), met wie u ook contact had, te contacteren om zo de betrouwbaarheid van dit nieuws te verifiëren (CGVS, p. 9). Aangezien het hier om uw eigen vader ging, doet uw desinteresse en apathie om meer te weten te komen eens te meer sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze verklaringen.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gehandhaafd.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende problemen met de taliban en aan de hieraan door verzoeker gekoppelde vrees voor vervolging.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Voor zover u vreest om het slachtoffer te worden van de vete tussen uw dorp en het nabij gelegen dorp Shokit moet benadrukt worden dat dit conflict tussen de twee dorpen dateert van het jaar 1374 Afghaanse kalender (1995) en dat er ongeveer twintig dagen na het gewelddadige incident een jirga (volksvergadering) werd georganiseerd om het conflict op te lossen (CGVS, p. 11), hetgeen u staaft met een origineel document. U stelde voorts dat het eigenlijk aan uw dorp is om nu wraak te nemen op het andere dorp (CGVS, p. 22) en stelde louter hypothetisch dat het conflict zich hierna eventueel zou kunnen herhalen (CGVS, p. 22). U heeft echter geen enkele concrete indicatie waarom u persoonlijk het doelwit zou kunnen zijn (CGVS, p. 22) noch blijkt dit uit het door u neergelegde document, waardoor hierdoor geenszins sprake is van een persoonlijke actuele vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uw familie woont overigens nog steeds in uw dorp (CGVS, p. 7) hetgeen de ernst van deze vrees verder ondermijnt.”

Deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoeker deze volledig onverlet laat, blijven zij onverminderd overeind en maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij heden ook maar iets zou dienen te vrezen ten gevolge van het conflict waarin zijn dorp lang geleden verwickeld was.

Verzoeker wijst daarnaast op het feit dat hij zijn land van herkomst medio 2019 verliet en reeds enkele jaren in Europa vertoeft. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing echter geheel terecht gemotiveerd:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij beperkt zich er inzake zijn persoonlijke situatie immers toe eenvoudigweg en op algemene wijze opnieuw de nadruk te vestigen op het feit dat hij reeds enkele jaren in Europa verblijft. Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie, zoals gehanteerd in de bestreden beslissing, zoals door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegd en neergelegd door middel van een aanvullende nota en zoals aangereikt door verweerder door middel van een aanvullende nota, kan, zoals verweerder met recht uiteenzet in zowel de bestreden beslissing als diens aanvullende nota, dit in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, echter geheel niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet aldus individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Verzoeker haalt, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielaanvraag en problemen, geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van zijn profiel en/of zijn verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in zijner hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing en de uiteenzetting die verweerder in dit kader herhaalt in diens aanvullende nota vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze volledig onverlet laat, onverminderd overeind.

De door verzoeker neergelegde stukken en documenten, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens in het geheel niet worden aangevochten of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.8. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale

bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Verzoeker slaagt er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Uit het geheel van de heden voorliggende landeninformatie, zoals gehanteerd in de bestreden beslissing en zoals aangereikt door partijen, blijkt duidelijk en genoegzaam dat de in de voormelde motieven opgenomen analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan heden nog actueel is en dat de situatie aldaar op heden niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van deze informatie blijkt, zoals veweerder met recht uiteenzet in diens aanvullende nota, duidelijk en genoegzaam dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Op grond van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie, dient dan ook te worden besloten dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Verzoeker kan met zijn verwijzing naar een arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eind maart 2022 velde tot slot geenszins afbreuk doen aan hetgeen voorafgaat. Dient immers te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Ieder verzoek om internationale bescherming wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. In dit kader kan worden benadrukt dat het door verzoeker aangehaalde en geciteerde arrest reeds dateert

van een jaar geleden en dat hetgeen voorafgaat in het huidige arrest gebaseerd is op een veelheid aan andere, recentere landeninformatie dan de landeninformatie die voorlag in het kader en ten tijde van het voormelde arrest.

4.10. Verzoeker toont voor het overige niet aan dat of op welke wijze het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van deze beginselen door verzoeker ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

5. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT